

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 173.076 van 2 juli 2007

G./A. 169.114/VI-17.078

In zake: **KATZ** Charles,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Marc PICARD, advocaat,
Dejonckerstraat nr. 46
1060 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Eerste Minister,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Dominique LAGASSE, advocaat,
Terhulpesteenweg nr. 187
1170 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 30 december 2005 ingediende verzoekschrift, waarbij Charles KATZ de nietigverklaring vordert “van de beslissing van de Commissie voor de schadeloosstelling van de leden van de Joodse Gemeenschap van België, met de datumstempel 4 november 2005”;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2006, waarbij aan verzoeker de kosteloze rechtspleging wordt toegestaan;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer AMELYNCK, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2007, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 21 mei 2007, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 20 juni 2007;

Gehoord het verslag van mevr. WILLOT-THOMAS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Jean-Marc PICARD, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. Béatrice GRIBOMONT, loco Mr. Dominique LAGASSE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer AMELYNCK, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak:

1. Verzoeker, Charles KATZ, geboren in 1934, en zijn broer, Aron KATZ, geboren in 1927, zijn de zonen van Abram KATZ en diens echtgenote Gitla DESSAU.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“ vóór en tijdens de oorlog, tot op het tijdstip waarop ze zich hebben moeten verstoppen, hielden [zijn] ouders een kleermakerszaak met twee winkels. De ene was gevestigd in de Zuinigheidsstraat 16 te Brussel, de andere in de Hoogstraat. De winkel in de Hoogstraat lag recht tegenover het Sint-Pietersziekenhuis. De beide winkels werden gehouden onder het nummer 71.512 van het handelsregister van Brussel. (...) De winkel in de Hoogstraat was enkel bestemd voor de verkoop. De hoofdwinkel lag in het gebouw in de Zuinigheidsstraat. (...). Het gezin woonde in een appartement met twee verdiepingen, boven de winkel.”.

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift de getuigenis van ene mevrouw LANCKMANS, d.d. 28 november 2005, gevoegd, waarin het volgende staat:

“ Ik kende de heer Albert Katz (NB: Albert is de verfranste of seculiere naam voor ABRAM) goed sedert lang vóór de oorlog, totdat ze gearresteerd en gedeporteerd zijn.
Mijn ouders waren zeer goed bevriend met de heer en mevrouw Katz, in die mate dat ze, toen de razzia's begonnen zijn, mijn ouders gevraagd hebben hun zoon Charles bij hen te verstoppen, wat ze aanvaard hebben.
Aangezien mijn ouders omgingen met de heer en mevrouw Katz, kan ik bevestigen dat de heer Katz indertijd twee kledingzaken had, één in de Zuinigheidsstraat en de tweede in de Hoogstraat.
Ik herinner me zeer goed dat hij een atelier had in de Zuinigheidsstraat, waar vier naaimachines stonden en vrouwen aan het werk waren.
Er was ook een strijkhoeke en een snijtafel.
Ik kan bevestigen dat ik in de winkel van de Zuinigheidsstraat tegen de muur achter de toonbank rekken heb gezien met een keuze aan stoffen en lappen.”

2. De ouders van verzoeker en één van zijn broers zijn op 31 juli 1943 van het verzamelkamp van Mechelen gedeporteerd naar het concentratiekamp Auschwitz, waar ze opgesloten zijn. Alleen Abram KATZ is op 12 april 1945 gerepatriëerd.

3. Verzoeker verklaart dat hij tijdens de hele oorlog verstopt heeft geleefd, meer bepaald bij de familie LANCKMANS, en dat, toen zijn vader in 1945 uit Auschwitz is teruggekeerd, “de twee winkels niet meer bestonden”.

4. Op 1 april 1997 heeft Aron KATZ als rechtverkrijgende van Abram KATZ, beroofd persoon, een aanvraag tot schadeloosstelling ingediend via de Belgische afdeling van de WORLD JEWISH RESTITUTION ORGANIZATION, afgekort als W.J.R.O.

In het onderdeel B.2.2. van het formulier, met als opschrift “Plaats(en) waar de beroving zich heeft voorgedaan”, heeft Aron KATZ het volgende geschreven: “ZUINIGHEIDSSTRAAT 16-BRUSSEL-HOOGSTRAAT-BRUSSEL.”.

5. Op 22 december 2002 heeft verzoeker, als rechtverkrijgende van Abram KATZ, een aanvraag tot schadeloosstelling ingediend bij de Commissie voor schadeloosstelling van de leden van de Joodse Gemeenschap van België, ingesteld bij de wet van 20 december 2001 betreffende de schadeloosstelling van de leden van de Joodse Gemeenschap van België voor hun goederen die werden

geplunderd of achtergelaten tijdens de oorlog 1940-1945. In het formulier heeft verzoeker niets gezegd over de goederen die geroofd zijn en over de plaats waar die goederen lagen.

6. De aanvraag tot schadeloosstelling ingediend op 1 april 1997 door Aron KATZ is overgezonden aan de Commissie. De Commissie heeft over de beide aanvragen uitspraak gedaan.

7. Op de vergadering van 4 juli 2005 heeft de Commissie het volgende geoordeeld in verband met de voornoemde aanvragen tot schadeloosstelling:

“ 356/2506 Katz Abram [...]

(Aanvraag ingediend door zonen Charles en Aron) inboedel en persoonlijke bezittingen geconfisqueerd bij deportatie echtgenote Gitla Dessau vergoed (Duitse herstelwetgeving). Persoonlijke bezittingen geconfisqueerd bij deportatie Abram Katz en zoon Fajwel niet vergoed. Handelszaak geïdentificeerd (H.R.), geen identificatie geblokkeerde rekening. Geen identificatie beroving financieel tegood.

Beslissing: forfaitaire vergoeding 2 X 400 euro voor confiscatie juwelen en persoonlijke bezittingen bij deportatie Abram en Fajwel Katz + 1.500 euro voor verlies handelsvoorraad”.

Op haar vergadering van 12 oktober 2005 heeft de Commissie bovendien het volgende gesteld:

“ 356/2506 04.07.05 Katz Abram [...]

(Aanvraag ingediend door zonen Aron en Charles Katz):

Bij een eerste lezing had de Commissie besloten dat aan Abram Katz een vergoeding was toegekend voor de inboedel in zijn woning, gelegen in de Zuinigheidsstraat 16 te Brussel, in het kader van de Duitse herstelwetgeving. De Commissie had niet opgemerkt dat de aanvraag van het gezin Katz bij de Duitse overheid afgewezen was [...]. Aron en Charles Katz hebben bijgevolg recht op een vergoeding voor de inboedel van hun vader.

Voorstel: 7.000 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor de inboedel (benevens het bepaalde in de beslissing van 04-07-05: 2 x 400 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor de juwelen en de persoonlijke bezittingen die bij de deportatie van Abram en Fajwel Katz geconfisqueerd zijn + 1.500 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor verlies handelsvoorraad”.

8. Bij twee brieven van 4 november 2005 met als opschrift “kennisgeving van de definitieve beslissing van de Commissie” heeft de Commissie Aron KATZ en verzoeker het volgende geschreven:

“ Ik heb de eer u mee te delen dat de Commissie op haar vergaderingen van 4 juli en 12 oktober 2005 uitspraak heeft gedaan over uw aanvraag [...], met betrekking tot de schadevergoeding voor de goederen die werden geroofd of achtergelaten tijdens de oorlog 1940-1945.

1/) Wat betreft de goederen die geroofd werden of die achtergelaten zijn, die de Commissie heeft kunnen identificeren en die niet werden teruggegeven door de Staat, de financiële instellingen of de verzekeringsmaatschappijen en evenmin aanleiding hebben gegeven tot enige schadeloosstelling, vergoeding of herstelling (artikel 6, § 2, 1/, van de wet van 20 december 2001), kent de Commissie de volgende vergoeding toe:

- NIHIL

Er zijn meer bepaald geen financiële tegoeden geïdentificeerd of geen levensverzekeringspolis waarvan uw vader beroofd zou zijn.

2/) Wat betreft de overige goederen waarvan de beroving voor de Commissie voldoende vast lijkt te staan en die geen aanleiding hebben gegeven tot enige schadeloosstelling, vergoeding of herstel, kent de Commissie naar billijkheid (artikel 8, § 2, van de wet van 20 december 2001) de volgende schadevergoeding toe (cf. bijgevoegde nota van 04-11-2004):

- 7.000 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor de inboedel en alle overige bezittingen die ten huize van uw ouders, Zuinigheidsstraat 16 te Brussel, in beslag genomen zijn;
- 2 x 400 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor de juwelen en de persoonlijke bezittingen die bij de deportatie van uw vader en uw broer Fajwel geconfisqueerd zijn;
- 1.500 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor de handelsvoorraad waarover uw vader wellicht in zijn kleermakerszaak in de Zuinigheidsstraat te Brussel beschikte (handelsregister nr. 71.512). Bij gebrek aan nadere informatie, inzonderheid een geblokkeerde rekening waarop de opbrengst van de gedwongen verkoop van de voorraad zou zijn gestort, kent de Commissie u het hierboven genoemde bedrag toe.

3/) Voor de volgende goederen, die in uw aanvraag worden opgesomd, kan daarentegen geen schadevergoeding worden toegekend in het kader van de wet van 20 december 2001:

- de juwelen en persoonlijke bezittingen die geconfisqueerd zijn bij de deportatie van uw moeder zijn in hetzelfde kader vergoed bij beslissingen van de bevoegde Duitse overheid van 15-10-1921.

Ten blijk van waarvan de Commissie een schadevergoeding voor een totaalbedrag van 9.300 euro toekent, een bedrag dat overeenkomstig de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek als volgt verdeeld wordt over de rechtverkrijgenden die een aanvraag hebben ingediend:

- 4.650 euro voor [Charles Katz];
- 4.650 euro voor [Aron Katz]”.

Bij deze brief zit een “nota toegevoegd aan de notificatie” die uitleg bevat enerzijds betreffende de opdracht die de Commissie uitoefent krachtens artikel 6 van de voornoemde wet van 20 december 2001, en anderzijds aangaande de regels bepaald door de Commissie ingeval ze, gebruik makend van de

mogelijkheid die haar geboden wordt door artikel 8, § 2, van dezelfde wet, optreedt “op grond van billijkheid, ex aequo et bono” met betrekking tot de inboedel, de persoonlijke bezittingen, de handelszaken en de diamantsector. In die nota wordt vermeld dat deze op 4 november 2004 is goedgekeurd door de Commissie en op 26 september 2005 door de Commissie is herzien.

Wat handelszaken betreft staat in de nota het volgende:

Handelszaak:

¶ Voor zover de Commissie, op grond van haar documentatie, spoor vindt van een niet vereffende geblokkeerde rekening, ligt de basis tot schadeloosstelling voor de hand: bedrag x actualisatiecoëfficiënt 24,78.

Voor een groot aantal bedrijven is de spoliatie weliswaar onbetwistbaar, maar is er geen spoor meer van enige opbrengst van verkoop van de handelsstock. In die gevallen oordeelt de Commissie het billijk een forfaitaire schadeloosstelling van 1.500 € toe te kennen, tegelijk minimumbedrag in de sector.

¶ De schadeloosstelling van 1.500 € houdt rekening met een gemiddelde spoliatie van 10.000 BEF, gelet op het feit dat de opbrengst van een verplichte liquidatie, wanneer die beneden de 20.000 BEF bleef, in speciën aan de eigenaar diende uitbetaald, wat in de praktijk zeer theoretisch is gebleken. Boven de 20.000 BEF, werd de opbrengst bij de Société Française de Banque et de Dépôts gestort op een geblokkeerde rekening die kan geïdentificeerd worden.”

De beslissing van de Commissie die bij de brieven van 4 november 2005 ter kennis is gebracht, vormt de bestreden handeling.

9. Bij een op 22 december 2005 ingediend verzoekschrift, dat ingeschreven is onder het rolnummer G./A. 168.848/VI-17.071, heeft Aron KATZ ook de nietigverklaring gevorderd van de handeling die bij het onderhavige beroep wordt bestreden. Dat beroep heeft geleid tot afwijzingsarrest nr. 172.790 van 27 juni 2007;

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan “machtsoverschrijding, schending van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de verplichting alle bestuurshandelingen te laten steunen op feitelijk juiste, relevante en juridisch aanvaardbare motieven, schending van de artikelen 8, § 2, en 11 van de wet van 20 december 2001 [...]; schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling en aan schending van het bestuursrechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur”, voor zover bij de bestreden handeling een bedrag van 1.500€ wordt toegekend bij wijze van forfaitaire schadeloosstelling voor de handelsvoorraad waarover Abram KATZ in zijn

kleermakersatelier in de Zuinigheidsstraat te Brussel beschikte, bij gebrek aan nadere informatie, meer in het bijzonder een geblokkeerde rekening waarop de opbrengst van de gedwongen verkoop van de voorraad gestort zou zijn, en voor zover bij de bestreden handeling 2 x 400 € wordt toegekend bij wijze van schadeloosstelling voor de juwelen en de persoonlijke bezittingen die bij de deportatie van zijn vader en zijn broer geconfisqueerd zijn; dat verzoeker, wat betreft de forfaitaire schadeloosstelling van 1.500 € voor de handelsvoorraad, in de eerste plaats aanvoert dat de vordering die zijn broer Aron KATZ heeft ingesteld, naast het bestaan van een winkel in de Zuinigheidsstraat, ook een tweede winkel heeft genoemd die gelegen was in de Hoogstraat, en dat bij de bestreden beslissing enkel voorzien wordt in de schadeloosstelling voor het kleermakersatelier van de Zuinigheidsstraat; dat hij aanvoert dat, indien de Commissie de tweede winkel niet in aanmerking heeft genomen, haar beslissing niet steunt op juiste, relevante en aanvaardbare motieven, dat ze niet naar behoren gemotiveerd is in de zin van de wet van 29 juli 1991 en dat ze het resultaat is van een kennelijke beoordelingsfout en van schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien de Commissie geen enkel onderzoek heeft verricht, zoals ze dat kon doen krachtens artikel 8, § 1, van de wet van 20 december 2001; dat verzoeker stelt dat indien de Commissie bewust slechts 1.500 € heeft toegekend voor de plundering van de beide winkels, zulks betekent dat ze dezelfde forfaitaire schadeloosstelling toekent voor een zaak met twee winkels als voor een zaak met slechts één winkel, dat ze daarbij haar beslissing niet naar behoren motiveert en artikel 6 van de wet van 20 december 2001 schendt, alsook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat verzoeker in de tweede plaats aanvoert dat de bestreden beslissing slechts betrekking heeft op de schadeloosstelling voor de voorraad goederen, met uitsluiting van de machines, in casu de naaimachines, de klanten en het huurrecht, en aldus voorbijgaat aan het concept “goederen”, zoals dat volgt uit artikel 6 van de wet van 20 december 2001; dat verzoeker in de derde plaats aanvoert dat de Commissie ten onrechte een forfaitaire schadeloosstelling heeft toegekend, terwijl de wetgever zulk een schadeloosstelling principieel heeft willen uitsluiten; dat verzoeker in de vierde plaats de Commissie ten laste legt de “nota toegevoegd aan de notificatie” ten uitvoer te hebben gelegd; dat hij aanvoert dat ze die nota “werktuiglijk” heeft toegepast, waarbij ze zich ertoe bepaald heeft na te gaan of er geblokkeerde rekeningen bestonden, zonder de concrete omstandigheden te onderzoeken van het dossier dat haar was voorgelegd; dat verzoeker in de vijfde plaats kritiek uit op de voornoemde nota; dat hij erop wijst dat luidens paragraaf 1 daarvan, indien een spoor teruggevonden wordt van een geblokkeerde rekening, het bedrag daarvan vermenigvuldigd met 24,78, het bedrag vormt van de schadevergoeding, terwijl

luidens de laatste paragraaf van de eerste pagina de schadeloosstelling van 1.500 € (...) rekening (houdt) met een gemiddelde spoliatie van 10.000 BEF, gelet op het feit dat de opbrengst van een verplichte liquidatie, wanneer die beneden de 20.000 BEF bleef, in speciën aan de eigenaar diende uitbetaald, wat in de praktijk zeer theoretisch is gebleken”; dat verzoeker aanvoert dat het geen steek houdt dat voor de bedragen waarvan vermoed wordt dat ze geroofd zijn, niet dezelfde herwaarderingscoëfficiënt geldt als voor het bedrag van de geblokkeerde rekeningen; dat verzoeker voorts stelt dat niet duidelijk is vanwaar het bedrag van 10.000 BF komt waarnaar in de genoemde nota wordt verwezen, aangezien dat in het eindverslag van de “Commissie-Buysse” enkel vermeld wordt voor kleine Joodse ondernemingen; dat verzoeker, wat betreft de forfaitaire schadeloosstelling van 2 x 400 € voor de juwelen en de persoonlijke bezittingen die geconfisqueerd zijn bij de deportatie van zijn vader en zijn broer, de Commissie verwijt dat ze niet dezelfde vergoeding heeft toegekend voor de persoonlijke bezittingen en de juwelen die geconfisqueerd zijn bij de deportatie van zijn moeder, waarbij ze aldus artikel 6 van de wet van 20 december 2001 schendt, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord dezelfde argumenten uiteenzet;

Overwegende dat de verwerende partij, wat betreft de ontstentenis van schadeloosstelling voor de tweede winkel gelegen in de Hoogstraat, in haar memorie van antwoord stelt dat Aron KATZ in zijn vordering vermeld heeft dat zijn vader ook een winkel in de Hoogstraat hield, maar daaromtrent geen precisering heeft gegeven, dat verzoeker in zijn vordering geen informatie heeft gegeven aangaande de handelszaak van zijn vader, dat Abram KATZ in zijn verklaring van 9 december 1940 “Zuinigheidsstraat nr. 16” heeft ingevuld bij de vraag betreffende de “ligging van de eigendommen die eventueel tot de onderneming behoren” en hij dus niet het bestaan heeft vermeld van een tweede winkel die in de Hoogstraat zou hebben gelegen; dat de verwerende partij besluit dat “aangezien uit geen van de stukken waarover de Commissie beschikt (verklaring gedaan door de beroofde persoon zelf, aanvragen tot schadeloosstelling ingediend door verzoeker en zijn broer) kan worden opgemaakt dat de vader van verzoeker effectief een winkel hield in de Hoogstraat, de Commissie niet verweten kan worden dat ze een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden door een winkel waarvan het bestaan niet aangetoond is of op zijn minst niet voldoende vast lijkt te staan, niet te vergoeden” en dat de

Commissie om dezelfde reden niet verweten kan worden dat ze haar beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft; dat de verwerende partij voorts stelt “dat de Commissie enkel schadevergoeding heeft toegekend voor de handelszaak in de Zuinigheidsstraat nr. 16, aangezien uit niets, behalve uit de vermelding “Hoogstraat” zonder meer in de aanvraag van de broer van verzoeker, geconcludeerd kon worden dat er een tweede winkel bestond die door de vader van verzoeker gehouden werd” en “de schadevergoeding slechts voor één winkel is toegekend en niet voor twee, zoals verzoeker beweert”, zodat de Commissie artikel 6 van de wet van 20 december 2001 noch de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden heeft;

Overwegende dat Aron KATZ in zijn aanvraag om schadevergoeding als plaats waar de plunderingen hebben plaatsgevonden “Zuinigheidsstraat 16” en “Hoogstraat” heeft opgegeven; dat verzoeker in zijn aanvraag om schadevergoeding daarover geen nadere informatie heeft gegeven; dat op de onderzoeksfiche betreffende het dossier van de “beroofde ABRAM KATZ”, die in het dossier van de Commissie zit, bij het onderdeel “Ondernemingen” te lezen staat: “Zetel van de onderneming: Zuinigheidsstraat, Brussel”, en verder “Schadevergoeding (...) 1.500 euro”; dat in de notulen van de vergadering van 4 juli 2005, die de beslissing bevatten van de Commissie met betrekking tot de handelszaak van Abram KATZ, te lezen staat “Handelszaak geïdentificeerd (H.R.)”, en “1.500 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor verlies handelsvoorraad”; dat in de kennisgevingen van 4 november 2005 het volgende staat: “2/) Wat betreft de overige goederen waarvan de beroving voor de Commissie voldoende vast lijkt te staan (...), kent de Commissie naar billijkheid (artikel 8, § 2, van de wet van 20 december 2001) de volgende schadevergoeding toe (...): (...) - 1.500 euro bij wijze van forfaitaire schadevergoeding voor de handelsvoorraad waarover uw vader wellicht in zijn kleermakerszaak in de Zuinigheidsstraat te Brussel beschikte (handelsregister nr. 71.512) (...)”; dat uit de memorie van antwoord blijkt dat de toegekende schadevergoeding alleen geldt voor de winkel van de Zuinigheidsstraat, op de grond dat de Commissie geoordeeld heeft dat het bestaan van de winkel in de Hoogstraat niet bewezen was; dat de bestreden beslissing zich aandient alsof daarmee impliciet geweigerd wordt het bestaan van die tweede winkel in aanmerking te nemen;

Overwegende dat de Commissie artikel 8, § 2, van de wet van 20 december 2001 heeft toegepast; dat artikel 8 van de voornoemde wet het volgende bepaalt:

“ § 1. - De Commissie kan alle nuttige onderzoeken uitvoeren of gelasten teneinde de oprechtheid van de aanvraag tot schadeloosstelling na te gaan. (...)
§ 2. De Commissie kan in bijzondere gevallen tegemoetkomen aan onbillijkheden van overwegende aard, die zich naar het oordeel van de Commissie bij de toepassing van deze wet mochten voordoen.”;

dat de Commissie in de “nota toegevoegd aan de notificatie” de gedragslijn die ze voor zichzelf heeft bepaald met betrekking tot de toepassing van het voornoemde artikel 8, § 2, als volgt uiteenzet:

“ (...) (de Commissie) maakt (...) in brede mate gebruik van de bevoegdheid die haar bij § 2 van artikel 8 van de wet wordt gegeven en komt (...) tegemoet aan de onbillijkheden die de strikte en beperkende toepassing van artikel 6 van de wet onvermijdelijk zou meebrengen. Dit is, met name, het geval wanneer de omstandigheden uitwijzen dat tegoeden inderdaad werden gespolieerd, maar wanneer het niet mogelijk is deze tegoeden bij de Staat, bij de financiële instellingen of de verzekeringsmaatschappijen te identificeren, of nog wanneer voor de spoliatie van de goederen geen geld werd weerhouden door de Staat, de financiële instellingen of de verzekeringsmaatschappijen.”;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 20 december 2001 blijkt dat de wetgever met artikel 8, § 2, de Commissie heeft willen machtigen om de regels inzake de bewijslevering te versoepelen; dat de Commissie, gelet op het feit dat in sommige gevallen plunderingen van meer dan zestig jaar geleden moeilijk aan te tonen zijn, over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, zowel wat betreft de bewijslevering, als wat betreft het nut om onderzoeken te verrichten; dat die ruime beoordelingsbevoegdheid de Commissie evenwel niet kan vrijstellen van de verplichting om haar beslissingen uitdrukkelijk te motiveren zoals vereist bij de wet van 29 juli 1991; dat de bestreden beslissing in casu, zoals ze in de notulen van de vergadering van de Commissie van 4 juli 2005 staat, of zoals ze gepreciseerd is in de kennisgevingen van 4 november 2005, niet de redenen noemt waarom de Commissie het bestaan van een tweede winkel in de Hoogstraat niet in aanmerking heeft genomen; dat de uitleg verstrekt in de memorie van antwoord de ontstentenis van de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing niet kan verhelpen; dat bovendien uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat de Commissie de plundering ten nadele van Abram KATZ onderzocht zou hebben ten aanzien van het tweede onderwerp van de aanvraag ingediend door Aron KATZ; dat het middel, voor zover het ontleend is aan schending van de wet van 29 juli 1991 en aan het beginsel van behoorlijk bestuur, gegrond is;

Overwegende dat, waar het gaat om de forfaitaire schadevergoeding van 1.500 € voor de handelsvoorraad gelegen in de Zuinigheidsstraat, artikel 6, § 2, van de wet van 20 december 2001 luidt als volgt:

“ Voor de toepassing van § 1 wordt verstaan onder goederen die werden geplunderd of die de personen bedoeld in § 1 hebben moeten achterlaten, financiële tegoeden en goederen waarvan die personen eigenaar waren en:
1/ die niet werden teruggegeven door de Staat, de financiële instellingen of de verzekeringsmaatschappijen en evenmin aanleiding hebben gegeven tot enige schadeloosstelling, vergoeding of herstelling;
2/ en die geïdentificeerd geweest zijn in het verslag van de Studiecommissie, opgericht bij de wet van 15 januari 1999 betreffende de Studiecommissie betreffende het lot van de bezittingen van de leden van de Joodse gemeenschap van België, geplunderd of achtergelaten tijdens de oorlog 1940-1945, of die geïdentificeerd worden in het kader van het onderzoek van de aanvraag door de Commissie.”;

dat in de memorie van toelichting het volgende staat: “(...) Het gaat hier om de goederen en financiële tegoeden die berusten hetzij bij de Staat, hetzij bij de financiële instellingen of verzekeringsmaatschappijen, waarvan een spoor werd teruggevonden door de Commissie Buysse of in het kader van het onderzoek van de aanvraag door de Commissie. (...)” (Gedr. St. Kamer, zitting 2000-2001, nr. 50-1379/001, blz. 5);

dat artikel 10 van de voornoemde wet het volgende bepaalt:

“ Binnen een termijn van drie maanden na de inwerkingtreding van deze wet, wordt een protocol gesloten tussen de Nationale Commissie van de Joodse Gemeenschap van België voor de Restitutie v.z.w., de Staat, de financiële instellingen en de verzekeringsmaatschappijen, bedoeld in artikel 6, § 2, eerste lid, 1°, teneinde de bedragen en de coëfficiënt of de coëfficiënten, waarmee de geactualiseerde waarde ervan kan worden berekend, te bepalen.
Dit protocol wordt goedgekeurd door de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.
(...)”;

dat bij het koninklijk besluit van 2 augustus 2002 tot uitvoering van de artikelen 10 en 12 van de voornoemde wet van 20 december 2001, de protocollen afgesloten overeenkomstig artikel 10 van de wet goedgekeurd zijn en meer bepaald de actualiseringscoëfficiënt van 24,78 is vastgesteld; dat uit het bovenstaande volgt dat onder “goederen” in de zin van artikel 6 van de wet van 20 december 2001 de goederen en financiële tegoeden moeten worden verstaan die geïdentificeerd, maar nog niet teruggegeven zijn en dat de schadevergoeding berekend wordt op basis van het bedrag van die goederen en tegoeden, waarop een actualiseringscoëfficiënt wordt toegepast; dat verzoeker bijgevolg ten onrechte aanvoert dat de Commissie het begrip “goederen” in de zin van artikel 6 van de wet heeft miskend, door niet

voor alle bestanddelen van de handelszaak een schadevergoeding toe te kennen; dat verzoeker de Commissie tevens ten onrechte verwijt in de “nota toegevoegd aan de notificatie”, bij het onderdeel “handelszaak” te vermelden dat de actualiseringscoëfficiënt van 24,78 alleen van toepassing is op de bedragen van de geblokkeerde rekeningen;

Overwegende dat de ruime beoordelingsbevoegdheid die de Commissie bij artikel 8, § 2, van de voornoemde wet verleend is opdat ze in bijzondere gevallen rekening kan houden met onbillijkheden die het gevolg zouden zijn van de toepassing van artikel 6 van de wet van 20 december 2001, haar in staat stelt zich naar redelijkheid uit te spreken wanneer bewijs ontbreekt, en een forfaitaire schadevergoeding toe te kennen; dat die mogelijkheid waarover de Commissie kan oordelen, geenszins tegengesproken wordt in de parlementaire voorbereiding van de wet, zoals verzoeker nochtans beweert; dat de ruime beoordelingsbevoegdheid die de Commissie heeft, haar er weliswaar toe verplicht de aanvragen die haar worden voorgelegd geval per geval te onderzoeken, wat ze in casu gedaan heeft, maar er niet aan in de weg staat dat ze, zoals ze gedaan heeft in de “nota toegevoegd aan de notificatie”, een gedragslijn vaststelt waarvan ze enkel afwijkt indien bijzondere omstandigheden zulks rechtvaardigen; dat zulk een werkwijze des te aanvaardbaarder is daar het mandaat dat aan de Commissie is toevertrouwd, een beperkte duur heeft en het aantal te behandelen aanvragen zeer hoog is gebleken; dat de forfaitaire schadevergoeding van 1.500 € die de Commissie principieel billijk vindt voor handelszaken en die vastgesteld is op de wijze zoals door haar wordt uiteengezet in de genoemde nota, tot de beoordelingsbevoegdheid van de Commissie behoort, en de Raad van State zich wat dat betreft niet in haar plaats kan stellen;

Overwegende dat Aron KATZ in zijn aanvraag om schadevergoeding van 1 april 1997 het volgende vermeld heeft aangaande de handelsvoorraad: “kostuums, stoffen, broeken, naaimachines”; dat de aanvraag geen enkele raming van die goederen bevat; dat verzoeker in zijn aanvraag van 22 december 2002 geen enkele informatie aangaande diezelfde goederen heeft gegeven; dat de Commissie, zoals ze in haar beslissing heeft gesteld, “bij gebrek aan nadere informatie (...)”, zonder de in het middel genoemde bepalingen te schenden of een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling te maken, heeft kunnen oordelen dat ze niet op basis van het dossier met een betrouwbare juistheid kon bepalen wat de waarde was van de handelszaak in de Zuinigheidsstraat, en bijgevolg deze

waarde naar billijkheid, krachtens de bevoegdheid die haar is verleend bij artikel 8, § 2, van de wet van 20 december 2001, heeft kunnen vaststellen op het bedrag van 1.500€; dat de Raad van State niet gerechtigd is zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de Commissie; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat, waar het gaat om de schadevergoeding voor de juwelen en de persoonlijke bezittingen die geconfisqueerd zijn bij de deportatie van de moeder van verzoeker, de verwerende partij terecht antwoordt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de persoonlijke bezittingen en de juwelen die geconfisqueerd zijn bij haar deportatie, door de Duitse overheid in het kader van de BRÜG-wetgeving vergoed zijn op 15 oktober 1971, zoals overigens vermeld wordt in de bestreden beslissing, die ten gevolge van een verschrijving "1921" vermeldt in plaats van "1971"; dat het middel wat dat betreft feitelijke grondslag mist,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Commissie voor de schadeloosstelling van de leden van de Joodse Gemeenschap van België vervat in de kennisgevingsbrief die op 4 november 2005 naar verzoeker is gestuurd, voor zover daarmee impliciet geweigerd wordt het bestaan van een winkel in de Hoogstraat te Brussel in aanmerking te nemen.

Voor het overige wordt het beroep verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op twee juli tweeduizend zeven door:

Mevr.	WILLOT-THOMAS,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

V. SCHMITZ

M.-L. WILLOT-THOMAS

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**